

Nr 75.

Av herr **Senander m. fl.**, *angående ändring av 7 § lagen den 26 juni 1946 om folkpensionering.*

I en samtidigt härmed ingiven motion i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 15 med förslag till lag om höjning av folkpensioner m. m. har undertecknade bland annat påtalat riskerna av att åtskilliga kommuner skulle kunna göra den i sagda proposition åsyftade standardförbättringen för folkpensionärerna illusorisk genom att underlåta att utge kommunala bostadstillägg eller utge dem med mindre belopp än vad som nu utgår i statliga bostadstillägg. Någon skyldighet för kommunerna att utge dylika tillägg har nämligen inte föreskrivits i den vid förra årets riksdag ändrade folkpensionslagen annat än för de folkpensionärer som före den ändrade lagens ikraftträdande den 1 januari 1954 erhållit statliga bostadstillägg.

Sådan skyldighet bör nu införas, för så vitt man med den föreslagna höjningen av pensionsbeloppen avser att åstadkomma en verklig standardförbättring. I sådant syfte påyrkar vi en sådan ändring av 7 § i lagen den 29 juni 1946 (nr 431) om folkpensionering, att kommunerna ålägges utge bostadstillägg till minst de belopp som nu gäller för de statliga bostadstilläggen.

I sammanhanget vill vi även upprepa vårt tidigare motionsledes framförda krav, att även kommuner tillhörande den lägsta bostadskostnadsgruppen får ett sådant åläggande, varvid de bör jämföras med kommunerna i nuvarande bostadskostnadsgrupp 2. Den utjämning av skillnaderna i bostadskostnaderna på olika orter som hittills skett och alltjämt sker har raserat grunden för den undantagsställning som drabbat folkpensionärerna i bostadskostnadsgrupp 1.

Vi anser vidare, att även bostadstilläggen bör indexregleras. Bostadstilläggen är fastställda på grundval av bostadskostnaderna i riket den 1 juli 1946. Sedan dess har bostadskostnaderna stegrats högst väsentligt såväl genom direkta hyreshöjningar som genom höjning av bränslekostnaderna. Det är sålunda högst motiverat att indexreglera bostadstilläggen, vilket för övrigt i andra sammanhang påyrkats av ett flertal remissinstanser, bland dem Stockholms stadsfullmäktige.

På ovanstående grunder får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att 7 § i lagen den 26 juni 1946 (nr 431) om folkpensionering måtte få följande ändrade lydelse:

7 §.

Kommunalt bostadstillägg skall utgå till pensionsberättigad som är mantalsskriven inom kommunen eller till där mantalsskriven hustru som uppbär hustrutillägg. Sådant tillägg skall anses såsom folkpension.

Kommunalt bostadstillägg utgår enligt de grunder kommunen beslutar. Bostadstillägg skall dock utgå med belopp som täcker de faktiska boendekostnaderna med iakttagande av att de icke må understiga

a) till gift pensionsberättigad och till änkepensionsberättigad 100 kronor i bostadskostnadsgrupperna I och II, 200 kronor i grupp III, 300 kronor i grupp IV och 400 kronor i grupp V, samt

b) till annan pensionsberättigad 150 kronor i bostadskostnadsgrupperna I och II, 300 kronor i grupp III, 450 kronor i grupp IV och 600 kronor i grupp V.

Avvikelse från vad nedan i 8 och 13 §§ stadgas må icke äga rum, och ej heller må för rätt till kommunalt bostadstillägg fordras viss tids bosättning inom kommunen eller uppställas annat därmed jämförligt villkor.

Om kommuns — — — ofördröjligen underrättas.

Mom. 2. Indextillägg utgår på bostadstilläggen med procenttal som motsvarar det tal, med vilket i 6 § mom. 2 omnämnda pensionspristal överstiger siffran 100.

Stockholm den 21 januari 1953.

Knut Senander.

Gerda Nilsson.

H. Hagberg.
